

Снежана Иванова

ОТДАЛЕЧ

АКО МЕ БОЯДИСАШ в синьо
ще ти бъда небе –
проговори таванът

кой си ти похлупако белосин
как ме намери
паяжинно оплетена в този ъгъл
на самотата
околяй голотата ми
дай сега да броим стъпалцата
от нозете до прага
от ръцете до шията

– аз съм прага на покрива
по-високо не стигах

хайде де ти ще кажеш
ще прескоча надскоча изскоча
от себе си

едно две три! – скърца паякът –
мойта мрежа е здрава
мойта мрежа е по-стегната
от прегръдката на детето ти
от примката на детето в тебе
виж се: цяла си възел
нито слънчев ни лъне
ни жертвен
възел – мрак
само мрак
откъдето докъдето отвън и навътре
от горе до долу

– дай сега да броим стъпалата
от единия чак до другия мрак
дай да ги откъртим –

проговори таванът

ако ме боядисаш във черно
(му шепна)

ще ти бъда ковчег

ЩЕ ТЕ ЗАЗИДА песента
гласът е гробницата на духа

„дале ли си зюмбюл ли си...“

не си това което си
и непрестанно се променяш
красива като беладона
ласкава като метличина
сред пагулната сладост на пелина
ще те омае песента

„дале ли си зюмбюл ли си...“

разлиства глас по снежното ти тяло
от изгрева на гърлото се вдига
пладнува над нивята пренощува
къде каква хубост помина

„дале ли си зюмбюл ли си...“

не си това което си
полека-лека се смаляваш
ще те погуби песента
къде каква лудост помине

лалето спи зюмбюлът те прегръща
на прага на последния ти дом

ДА БЕ СЛЯЗЪЛ дъжд
както е полегнал Господ
на хълма
зад гърба му да бе слязъл дъжд

през неделя

рекох:
почива си Господ
не дели
трева от бодил
зърно от слама
дете от майка

пълен му е коремът
главата – празна

аз съм пеперудата
сиротна сиротна още малка
последна измежду първите
сред изтърсаците първа

дай боже бъжд!
дай боже дъжд!

рече:
празен ми е коремът
главата – пълна

не деля

змия от птица
дете от майка
живо от мъртво

Аз Съм Господ

щом ти си пеперудата
слизай долу!
слизай долу!

както си литнала
ще ги изтребя

МУРГАВ ВЯТЪР над Маслинената планина
разтерзава плач и проклятие
чия любима е тая жена
сподирена от мълвата

тази скръбница чия невеста е
– ничком в пръстенното подножие –
та се скупчват върху ѝ наместниците
на милувката и на ножа

та я понасят всички ангели
през възшествието на маслините
по-красива от плода на мангото
по-уханна от цвета на сминдуха

този огън огледалата му
дето нощем обгръщат хребета
кой го пали попитах вятъра

– тайната не е за бедните
духом

ДАЛНИНИТЕ не са крадци
не можеш ли да ги осъдиш

не приласкавай черния пясък
из който синът ти се обикаля мъж

не прискавай

светът има едно начало
любовта: от край до край

не приютявай съня в черупка
не знаеш ли да я разрушиш

не приютявай

вятърът ти съгради къща
но помниш ли къде заспа

не се страхувай да изпишеш името
на отречения си баща

не се страхувай

дорде човекът погребе робството
народът опя свободата

ВСЕ с тоя поминък
поминуваме живото
денем жънем слънцето
нощем вършеем мрака
черно цедят кърмачките
младенци козиняви
сухо димят мъжете
ракиени казани

все с тоя поминък
си пустосваме мъртвите
ние ли ги погребяхме
те ли ни забравят
плитко тлъстее трескотът
дълбоко изпояжда
седенкуват враните
по празните чували

все с тоя поминък
ни благосва Господ:
толкова сме понесли
толкова ще отнесем

ПРОКЛЯТИЕТО:

езикът на майките
не е майчиният ми език

греят черните кърпи
приведени
от Свети Дух до Задушница
ръждаят по жътва
буренясват на помен
грапав жилав език
прегълтнеш ли –
пресяда

тържествата:
майчиният език
не е езикът на моето майчинство

прислонена
в синовната благодарност
от тегоба до блян
от любов до любов
език рождествен
вдън мрака на нищната ми утроба

изгнанията:
в далечината трептят синовете ни
в далечината
люлките лодките бреговете
език буца пръст
колкото
да ти олекне